

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью Йорку (212) 227-4125
УНІОСОУ: (201) 451-2200
з Нью Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXV. Ч. 126. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК, СЕРЕДА, 7-го ЧЕРВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 7, 1978 No. 126. VOL. LXXXV.

ПРОФ. Д-Р МАТВІЙ СТАХІВ, ВИДАТНИЙ НАУКОВЕЦЬ, ПУБЛІЦИСТ ТА ПОЛІТИЧНИЙ І СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ, ПОМЕР НА 83-МУ РОЦІ ЖИТТЯ

Минулої п'ятниці, 2-го червня 1972, в домі свого сина д-ра Ярослава в Каліфорнії помер у віці 83-ми років життя св. п. проф. д-р Матвій Стахів, один з найвидатніших українських науковців, публіцистів та політичних і суспільно-громадських діячів протягом останнього півстоліття. Осиротів дружину пані Франку та сина д-ра Ярослава, відомого молодого інженера-океаніста і винахідника, з дружиною і двома дітьми. Приватний похорон заповіджено на 15-го липня ц. р. з похоронного заведення М. Насевича у Філадельфії на цвинтар у Факс Чейсі в Дженкінс-таун біля Філадельфії.

Св. п. проф. д-р Матвій Стахів народився в Зборівщині в Західній Україні 30-го листопада 1895-го року. Брав активну участь в Українських Визвольних Змаганнях під час Першої світової війни як старшина Української Галицької Армії. В 1924-му році закінчив дипломом доктора права в юридичній школі в Празі. Повернувшись до Львова, вже в 1925 році став редактором тижневика „Громадський Голос“, бувши одночасно генеральним секретарем Української Радикальної партії. Був директором Народного Університету Самоосвіти у Львові, в

рамках якого видав кільканадцять своїх праць з історії і державництва. Був заступником голови Спілки Українських Письменників і Журналістів у Львові. На еміграції в Німеччині в 1946-му році став доцентом і опісля професором державного права в Українському Вільному Університеті. Переїхавши на постійне поселення в Америці, в 1949-му році став головним редактором тижневика „Народна Воля“, офіційного органу братського Українського Робітничого Союзу і на тому пості працював аж до відходу на смертну в 1969-му році. Був членом Екзекутиви УККА та співосновником і членом Секретаріату СКВУ. Був президентом Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці та Ради Наукових Товариств ім. Шевченка. Був головою Спілки Українських Журналістів Америки. Є автором понад 30 книг з історії України, зокрема з часів української державності, як і автором безлічі розвідок, статей і коментарів на політичні, культурні, наукові та суспільно-громадські теми, що мало великий, часом рішальний вплив на розвиток української політичної думки. Його відхід у вічність глибоко відчує вся українська спільнота, зберігаючи на завжди світлу пам'ять про нього.

Св. п. проф. д-р Матвій Стахів

УКРАЇНЦІ ВШАНУВАЛИ ДЖОНА ДІФЕНБЕЙКЕРА ПОЧЕСНИМ ДОКТОРАТОМ УВУ

Саскатун, Саск. (УВУ). — День 19 травня 1978 р. увійде в рівній мірі в історію Українського Вільного Університету, що й Університету Саскачевану: в цей день відзначив УВУ кол. прем'єра Канади (1957 — 63) Джона Діфенбейкера почесним докторатом політичних наук за його великі заслуги для українського народу, насамперед для дальшого розвитку української культури на терені Канади, на тлі його історичних заслуг для всієї канадської спільноти та цілої людства. Урочний акт промови мав місце в Саскатуні, в приміщенні Саскачеванського Університету, що його довголітнім канцлером є Дж. Діфенбейкер, який — до речі — закінчив свого часу у ньому свої студії, здобуваючи по черзі титули бакалавра і магістра гуманістичних на-

Джон Діфенбейкер
ук (1915 згл. 1916 р.) та доктора прав (1919). Саскачеванський Університет відзначив свого заслуженого Аллюма й Керівника будовою спеціального студійного центру, в якому буде (Закінчення на ст. 4-ій)

Академія св. Василя Великого одержала акредитацію

Філадельфія. — Сестра Доротея Анна, директорка Академії св. Василя Великого подала до відома 25 травня, 1978 р., що Комісія Середніх Шкіл і Університетів признала акредитацію Академії св. Василя Великого.

Ця акредитація є вислідом дворічної праці учителів і студентів Академії Сестер Василіанок, щоб запевнити, що школа не лише задовольняє потреби учнів і суспільства, але теж забезпечує високий рівень навчання, який вимагає бюро акредитації Комісії Середніх Шкіл.

Коли учительський збір Академії був певний, що виконав усі вимоги, через три дні Комітет з тринадцяти професійних педагогів відвідували школу.

Дискусія свалювала акредитацію Академії св. Василя Великого, директорка Сестра Доротея Анна сказала, що Комісія Середніх Шкіл хвалила філософію нашої Академії. Комісія заявила, що філософія відзеркалювала організа-

цію та можливості досягнень і це було очевидним у відношенні адміністрації, учительського збору і студентів. Комісія теж підкреслила, що візантійський обряд і задержання української культури надбави причається до більшого зрозуміння єдності. Релігійні і класи чужих мов відзеркалюють тривалу етнічну свідомість Академії. Комісія звернула окрему увагу на короткі лекції, що підготували всіх студентів дев'ятого класу до чотирьох модерних мов, включно з українською.

Комісія поставилася прихильно до завдань, які школа надає Студентському Клубові, їй подобався запал, з яким студенти беруть участь у всіх починах школи, включно з проектами харитативного характеру, що дає їм змогу практикувати теорію класу релігії.

Адміністрація, учительський збір, студенти та працівники гарно удержаного будинку Академії, одержали признання.

УКРАЇНЦІ І ЖИДИ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПЕРЕВЕЛИ СПІЛЬНО ОРИГІНАЛЬНУ АНТИСОВЕТСЬКУ ДЕМОНСТРАЦІЮ

Філадельфія (Я. Татомір). — Дня 28-го травня відбулася у великому філадельфійському порті оригінальна протибольшевицька демонстрація з нагоди побуту у тому порті советського корабля „Одеса“. Демонстрацію що влаштували спільними силами Комітет Оборони Валентина Мороза та жидівський Комітет допомоги советським жидом. Обидві ці організації винайняли малий прогульковий корабель „Райдуга“, удекорували його докляливо приготуваними гаслами і підлили до „Одеси“ так близько, як дозволяли на це моторові новини прибережної поліції та човни охорони морського побережжя.

Уздовж горішнього поверху „Райдуги“ було натягнене довге на 20 стій полотнище з написом „Свобода українцям і євреям“. Нижче цього було друге полотнище з подібним написом в англійській мові. Кілька менших полотнів із відповідними гаслами були розтягнені по другому боці корабля.

„Райдуга“ перебувала біля „Одеси“ протягом двох з половиною годин. У тому часі учасники демонстрації передавали гучномовцями відповідні гасла.

В українській групі ми бачили членів Філадельфійського Комітету Оборони Мороза, членів новоствореної Української Ліги проти знеславлювання та шкільну молоддь. Було теж кілька білих кружків з-поміж старшого громадянства. Кадри із тієї демонстра-

ції були передані телевізійною станцією Ен-Би-Сі із новинами два рази у дні 28-го і два рази у дні 29-го травня. Згадка про цю оригінальну демонстрацію була теж два рази на Сі-Бі-Ес телебаченні. У філадельфійському щоденнику „Філадельфія Інквайрер“ була у дні 29-го травня велика прихильна стаття із двома великими знімками, а у новому філадельфійському часописі „Джорнал“ стаття із великою знімкою. Вістки про цю демонстрацію були передані теж кількома філадельфійськими радіостанціями.

Є дуже позитивним і багатомовним явищем, що філадельфійський Комітет Оборони Мороза і новостворена Українська Ліга проти знеславлювання, які перші й одиниці на терені не тільки Філадельфії, але мабуть цілої Америки відважно, рішучо і незвичайно успішно зреагували на телебаченні, в радіо та в американській пресі проти брехливих оскаржень „Голокосту“, є водночас українськими організаціями, які активно співпрацюють з тими жидівськими організаціями та одиницями, які виявляють зрозуміння для потреби жидівсько-української співпраці проти спільного поневолювача, червоної Москви.

Ця спільна українсько-жидівська імпреза, з одночасними рішучими протестами проти фільму „Голокост“, є рівночасно і відповіддю на пропаганду „Голокосту“, що українці є антисемітами.

Протестний українсько-жидівський корабель з відповідними написами під час антибольшевицької демонстрації у Філадельфійському порті.

ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНСЬКОЇ ГРУПИ ВИСТУПИЛИ В ОБОРОНІ СВАНГЕЛІКІВ-БАПТИСТІВ

Нью Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України пролітає заклики стати в обороні свангеліків-баптистів, адресований до „Крайні, які підписали Кінцевий акт Гельсінських угод, Комітет прав людини ООН, Світової Ради Церков, Організації Міжнародної Амністії і до всіх християн світу“.

Заклик підписали члени Української Гельсінської групи Петро Вінс і Ніна Строката. Він написаний в лютому 1978 року ще перел арештом і засудом Петра Вінса, і в ньому сказано:

„Від жовтня 1977 року значно посилюється репресії проти свангеліків християн-баптистів в СРСР. Відбулися обшуки на квартирах віруючих в Києві, Ростові, Дзямбулі, Алма-Аті, Фрунзе, Джетисай Чимкентської області. Сконфісковано велику кількість Біблій, Євангелій, збірників церковних гімнів та іншої релігійної літератури. Відбулися арешти і суди над віруючими в Бога в багатьох містах країни.“

І. 5 листопада 1977 року в Омській області Московського району заарештували членів церкви ЄХБ (свангеліків християн-баптистів):

ІІ. 17 листопада 1977 року арештували проповідника Тимошевської церкви Краснодарського краю Костюченка Г. В., нещодавно звільненого з ув'язнення. В грудні засудили його на один рік позбавлення волі. Він — батько 9 дітей.

ІІІ. 25 листопада 1977 року в Кінгсепті Ленінградської області засудили на 3 і пів року таборів загального режиму співробітників видавництва „Християнин“ Зайцева Ларису; Зайцеву Людмилу на 4 роки таборів загального режиму; Левен І. І. — на 5 років таборів загального режиму; Кооп Д. І. — на 3 і пів

Петро Вінс

року таборів загального режиму.

ІV. В місті Іскі Алма-Атинської області, за навчання дітей релігії, засуджені — Вольф Я. П. на 2 роки таборів, Класен А. на 2 і пів року позбавлення волі.

У. 9 грудня 1977 року в місті Джетисай Чимкентської області арештували Вернера П. І. Сконфіскували релігійну літературу в-ва „Християнин“, яку він перевозив у хаті. Вернер П. І. — батько 10 дітей.

УІ. Затримані при перевезенні християнської духовної літератури: 6 грудня 1977 — Вибр (?), А., Петер А.; 27 грудня 1977 року забрали з поїзду в місті Семіпалатинське членів Новосибірської церкви ЄХБ: Жеребнічков Н. Є., Крекер Я. К., Карман В. Р., Якимов Л. І.

УІІ. 8 грудня 1978 року в місті Дзямбулі органи прокуратури зробили обшук у 7 хатах віруючих. Забрали церковну бібліотеку, 22 тисячі церковних грошей, приватну релігійну літературу.

Заарештовані: Панфіл П. Ф., Фот Я. Я., Берген Б. І., Омеліч Г. В.; Берген В. І. й Омеліч Г. В. були пізніше звільнені, при умові, що їм невідомо виїхати з міста.

УІІІ. 19 грудня 1977 (Закінчення на ст. 4-ій)

Ген. Петро Григоренко виступить в Клівленді в кінці цього тижня

Клівленд, Огайо. — З Клівленду інформують, що ген. Петро Григоренко, відомий борець за людські права в Советському Союзі, член Московської і Української Групи нагляд за виконанням Гельсінської угоди, а тепер активний оборонець цих Груп на Заході, прибуде в кінці цього тижня, 9, 10, і 11-го червня до Клівленду і відбуде там ряд приватних розмов, виступить на пресовій конференції і зустрінеється з великою українською громадою. Приїзд ген. Григоренка до Огайо спонсують Українські Злучені Організації — Відділ УК-

КА Великого Клівленду. В п'ятницю, 9-го червня о год. 7:30 вечором у великій залі церкви св. Йосафата на Пармі ген. Григоренко матиме зустріч з українською громадою. Запланована також зустріч генерала з представниками поодиноких національних груп та його виступ перед українською шкільною молоддю.

Відділ УККА надіється, що українська спільнота Клівленду і околиць візьме масову участь в імпрезах, головню в зустрічі ген. П. Григоренка з українською громадою.

ВІДЗНАЧЕНО ЮВІЛЕЙ 35-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ

Союзівка-Кергонксон, Н. Й. (О. Л-ий). — Цьогорічний ювілей 35-річчя створення Української Дивізії в часі Другої світової війни відзначає заходами Головної Управи Братства кол. воїнів 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії та Крайових Управ Братства ЗСА і Канади в дні 13-го і 14-го травня ц. р. на оселі УНС Союзівка поширенням ювілейним пленарним засіданням Головної Управи Братства, виставкою „Дивізія у знімках“, Ювілейним Бенкетом з участю понад 350 осіб та торжественними Богослуженнями.

Головної Управи Братства в суботу, 13-го травня, взяли участь члени Головної Управи, Крайових Управ у ЗСА і Канаді та представники поодиноких Станиць Братства. На маргінесі звітів із діяльності Братства, що їх зложили голова Головної Управи Братства д-р Роман Дзямбульський й голова Крайової Управи в Канаді ред. Василь Верига, голова Крайової Управи у ЗСА мгр Богдан Артимішин та представники журналу „Вісті комбатанта“, його редактор д-р Мирослав Малешук і адміністратор Богдан Бігус, на нарадах обговорено ряд організа-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Українці Клівленду відзначають 50-річчя УЗО

Клівленд. (рід). — Як було уже свого часу інформовано, цього року сповняється п'ятдесятиріччя Українських Злучених Організацій у Клівленді, Огайо, Відділу Українського Конгресового Комітету Америки. Щоб відзначити цей золотий ювілей, з уповноваження цьогорічних Загальних Зборів УЗО, збори делегатів УЗО, 21-го квітня 1978 оформили Ювілейний Громадський Комітет та водночас вибрали Діловий Комітет, що має переставити заплановану програму ювілейного відзначення. Програма ця в основному така:

Неділя, 3-го грудня 1978 — Український фестиваль. Його виконавцями будуть місцеві ансамблі та поодинокі особи.

Звичайно, в ювілейні відзначення буде включена також релігійна частина. Уже намічено започаткування декади перед 1.000-річчям Хрищення Руси-України (988—1988), що мало б відбутися 13-го серпня 1978.

З нагоди цього 50-річного ювілею постане пам'яткова книга „Українці у Великому Клівленді та Українські Злучені Організації, 1928 — 1978“. У цій книзі, редактором якої є Степан Кікта, має бути матеріал, що ілюструє життя українців від часу їх поселення у Клівленд (1890-ті роки), а зокрема останніх п'ятдесят років — час дії Українських Злучених Організацій.

Для кращої інформації місцевого громадянства про підготовку цього золотого ювілею і справної координації дії почали по-являтися „Вісті УЗО“, по-кинуто неперіодично, перше 8-сторінкове число якого побачилося 14-го травня 1978, за редакцією Степана Кікти.

Субота, 30 вересня 1978, в астродомі парафії св. Йосафата в Пармі відбудеться ювілейний бенкет і вечерниця. Тоді відбудеться також виставка українських друку і видань, що появилися у Клівленді.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОу 65% м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Шкідливе ембарго

Президент Джиммі Картер минулого четверга розпочав широкомасштабну кампанію, яка має на меті переконати Конгрес скасувати ембарго на продаж зброї Туреччині, яке законодавці встановили в 1975-му році окупації північної частини Кипру турецькими військовими частинами, які мали американську зброю. Протягом наступних трьох тижнів сам Президент, члени його уряду та високі старшини збройних сил ЗСА переконуватимуть конгресові комісії та окремі законодавці, що ембарго повинно бути скасоване якнайшвидше для збереження оборонної спроможності Північно-Атлантичного Союзу (НАТО) і для запевнення безпеки цілого вільного світу.

Аргументи і побоювання президента Картера Картера цілком правильні, бо ембарго на продаж зброї Туреччині вже мало дуже негативний вплив на оборону сил НАТО, а якщо це ембарго проіснує довше, то загрозю для вільного світу зростає ще більше.

Ще в 1975-му році Туреччина у відплату за це ембарго припинила всю діяльність на американських базах на турецькій території, що дуже пошкодило оборону і розвідку спроможність НАТО в східній частині Середземного моря. Тепер провід НАТО, як теж американські політичні та військові аналітики побоюються, що Анкара, якщо далі не одержуватиме зброї від Америки, може ще більше послабити свою співпрацю з НАТО, або навіть, "невбачливо" становити у конфлікті між вільним світом і комуністичним блоком, на що вже натякав турецький прем'єр Булент Еневіт, чи навіть погодитися купувати зброю від Советського Союзу, що советські власті вже, між іншим, пропонували.

Дальша активна участь Туреччини в НАТО конечно потрібна, бо Туреччина положена в дуже важливий під стратегічний поглядом частині світу. Вона бо контролює доступ советських кораблів до Середземного моря через Дарданелли, які також заступає доступ Советському Союзу до багатьох нафтових піль Близького Сходу. Крім того, Туреччина лежить в тій частині Середземного моря, звідки може контролювати доступ до Суецького каналу, а разом і доступ до Червоного моря, Перської затоки та Індійського океану.

Значить, полагодження конфлікту між Вашингтоном та Анкарою щодо ембарга на продаж зброї Туреччині — це справа, яка повинна бути розв'язана якнайшвидше. Треба надіятися, що розпочата минулого тижня президентом Картером кампанія, в яку будуть включені члени його уряду та високі військовики, увінчається успіхом. Законодавці з обох Палат Конгресу повинні прислухатися до закликів Президента та спеціалістів із Державного департаменту і Пентагону, які теж лідерів інших членів НАТО і уважати ембарго на продаж зброї Туреччині, бо цього вимагає не тільки безпека держав Північно-Атлантичного Союзу, але безпека і майбутність цілого вільного світу.

Брежнев знову обвинувачує ЗСА

Прага. — Леонід Брежнев, закінчуючи свої чотириденні відвідини Чехословаччини, знову обвинувачує ЗСА і їх союзників Північно-Атлантичного Оборонного Союзу (НАТО) у втручанні в справи Африки. В спільному комунікаті, що його підписали Брежнев і чехословацький комуністичний ватажок Густав Гусак напередодні відльоту Брежнева до Москви в п'ятницю, 2-го червня ц.р., ці два комуністичні ватажки не дали відповіді на обвинувачення президента Картера, що Советський Союз підтримує збройні терористичні акції в Африці. Вони заявили, що СССР і Чехо-

Словаччина надалі підтримуватимуть "поневолені народи Зімбабве, Намібії і Південної Африки в їх боротьбі за свободу". Зімбабве і Намібія — це назви, що їх вживають негритянські націоналісти для окреслення Родезії і Південнозахідної Африки.

Комунікат подало до публічного відома після кінцевого прийняття в честь Брежнева в замку Градчани, яке, до речі, збійкотували дипломати червоного Китаю. В комунікаті Брежнев і Гусак рівнож закликають до відлягнення всіх військ з Кипру та ліквідації всіх чужинських військових баз.

М. Мельник

ДО ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ЄДНОСТІ

Деякі люди кажуть, що об'єднання українських політичних груп не є таке важливе. Основна річ, що всі групи між собою надто не сварилися та щоб вони щось робили. Того роду становище неможливо трактувати серйозно і тому краще думати над тим, кому і як створити спільний фронт.

Політичні групи єднаються тоді, коли вони не тільки знайдуть спільну мову відносно основних принципів їхньої політики, але й приймуть до переконання, що нація є в критичній ситуації і добро нації цього об'єднання рішуче вимагає. Ми не раз заважували, як у такій критичній ситуації політичні провідники інших націй в ім'я єдності резигнували з певної частини своїх особистих і групових інтересів із свідомістю, що тільки того роду поступки є передумовою для політичного об'єднання. Та у нас, на жаль, надто багато людей шукає за причинами для того, щоб виправдати брак охоти до спільної дії, або щоб об'єднуватися тільки в такий спосіб, як їм найвигідніше.

Під сучасну пору об'єднання усіх політичних груп, що стоять на становищі визвольної боротьби за відновлення української держави, усім розумним людям повинно видаватися абсолютною konieczністю. Об'єднання таке принесло б користі також економічного порядку і було б жестом величезної ваги. Жест той був би такий важливий тому, що його символіку заважав би цілий український народ. Він не залишився б теж без значення для репрезентації українських національних інтересів за кордоном.

Для багатьох людей по той бік кількості дровів найважливішою річчю є познайомлення західного (та й іншого) світу з українською проблемою. Наприклад, вони кажуть, що є багато важливих написати статтю в американському чи німецькому часописі чи журналі, чим, скажімо, у "Свободі". Того роду активність серед людей західного світу є безумовно дуже важливою, але я часом маю враження, що ми активні тут утотожнюємо із реальними політичними здобутками. Так наче б вистачало кількості того роду активності зблизилася нас до того моменту, де, скажімо, Америка почала б домагатися від росіян, щоб вони залишили українські землі.

Багато корисніший і більш реальний підхід до тих проблем є такий: коли ми плануємо якісь політичні акції, нам треба, перш за все, дивитися на їхні наслідки не на публічну опінію Заходу, а на публічну опінію в Україні. Коли український народ втрапить охоту боротися за свою незалежність, тоді ми нікого не переконемо про те, що українська політична проблема взагалі існує. Ніхто не буде трактувати серйозно людей, які репрезентують один відсоток свого народу.

Це, що ми діємо, і те, що ми пишемо в українській мові тут, знаходило і знаходить собі дорогу в Україну. Про це немає найменшого сумніву. І наші акції й ідеї, що ми їх формуємо тут, не залишаються без наслідків на спосіб думання української провідної верстви в краї. Навіть червоні російські спеціалісти контролю думок своїх невіддільників не годні тих ідей затримати. У подібний спосіб багато з нас реагує на те, що діється в краї.

Слідкуючи довгий час за реакцією росіян та їхніх вислужників в Україні, мені не тяжко було заважати, що нині червоний диктатор не легковажив українських "націоналістів". Згадаймо тільки Ковальчука, Бандеру, Ребета, а може й інших, про яких ми не знаємо. Згадаймо виступ Хрущова проти Я. Стєшчука, заяву Брежнева в справі "советського народу" і безперервну лайку на "буржуазних націоналістів" першими секретарями КПУ і цілою пропагандивною машиною в Україні.

Політичні становища вільних українців, які заторкують спосіб думання в Україні, спричиняють багато сильну реакцію в українському пресі в Україні, чим акції вільних українців, скеровані на публічну опінію Заходу. Тут варто згадати створення СКВУ, становище до "суверенної держави УРСР" та її представництва в Об'єднанні Націй, становище до російсько-китайського конфлікту, спроби порозуміння з поляками, литовцями та іншими національностями і т. п. Отже, вплив вільних українців на публічну опінію в Україні є основною необхідністю для росіян. Це є для них багато більша небезпека, чим страх перед тим, що якась західна держава за намовою вільних українців почне якусь акцію для поліпшення долі українського народу.

Іхня реакція базується на їхньому власному широкому досвіді. Перш за все, вони добре пам'ятають емігрантів Леніна і Троцького. Подруге, вони мали і мають в себе відчуження-комуністів з інших країн і вони знають добре, скільки того роду відчуження можуть зробити.

(Продовження буде)

І. Дурбак

У 50-РІЧЧЯ ПЕРШОГО ВИСТУПУ В. АВРАМЕНКА В АМЕРИЦІ

50 років тому, 25-го травня 1928, наш славетний балетмейстер Василь Авраменко виступив перший раз в Америці під час Світової жіночої вистави в Чикаго, чим звернув увагу багатьох тисяч публіки на унікальний й неповторний красу українського народного танку. Від того часу Авраменко мав тисячі виступів, зорганізував сотні курсів українських танків з тисячами нашої молоді, перший вивів на великі світові сцени сотні українських танцюристів, викликаючи скрізь небувалі ентузіази.

Життєвий і мистецький шлях Василя Авраменка такий незвичайний, унікальний, чекає на письменника, щоб увічнив його в біографічному романі, чекає на фільмового режисера, щоб увічнив його в біографічному фільмі. І роман і фільм повинні бути здійснені ще за життя нашого світового слави подвизника українського народного танку, що його він зміг відродити, устійнити кроки й мелодії та вивести на світові сцени.

На жаль, він тепер так якби призначив. Закінчив 83 роки творчого життя, та заслуговав повної, щоб пригадати його величезні заслуги для українського танкового мистецтва.

Недалеко батьківщини Тараса Шевченка, в містечку Стебліві Канівського повіту, 22 березня 1895 р. прийшов на світ у сім'ї незалежного селянина Кирила Авраменка й Параскевії з Добровиш наймолодший син Василько, сьома, дитина. Мав одну сестру Любу, що опікувалася про смерті матері, коли мав 4 роки, і п'ятьох братів. Батько оженився вдруге, і малий Василько пішов у найми до доброї жидівської родини, звідси його приятель до покривдженого жидівського народу, що терпів під царським ярмом так само, як український нарід. Дідусь Лазар розповідав йому про козацьку славу, подібно як і Тарасів дід Іван, запорожець і гайдамака. Несподівано його старші брати покликали його до себе, до Владивостоку, бо там було легше за працю. 14-літній юнак Василько побачив не мало світу від Києва до Владивостоку, де почав працювати як замітчик шкільного будинку. Почав ходити на вечірні курси для неграмотних, потім працював у військових доку, на кораблях, побував в Японії й Китаю. Одного вечора був на виставі мандрівного театру "Наталка-Полтавка". Немов, "Євшан-зілля" причарувала його, "Наталка-Полтавка", нагадала сестру Любу, пригадала рідну землю, українські пісні й танки. Він забавив довідався більше про Україну, навчився читати, закінчив трирічні вчительські курси.

З вибухом Першої світової війни в 1914 р. його покликали до війська. Закінчив підстаршинську школу як прапорщик і пішов на фронт. Був ранений, довгий час був у лічниці в Мінську. Тут виступав театр Ваврика, що грав і українські п'єси. Авраменко виступав у цьому мандрівному театрі як комік з великим успіхом. На початку революції в 1917 р. в Мінську відбулася нарада українських старшин з участю Симона Петлюри. Тоді створено Українську Раду під проводом С. Петлюри. Це мало вирішальний вплив на молодого прапорщика Авраменка. Він написав революційну поему "До України", виступав з нею на численних мітингах воєнків і його запліднені слова захоплювали військові маси. Як видавця, вернувшись на рідну землю, прибув до Києва, що шумів як море в медових місяцях революції. Авраменко зголосився до Симона Петлюри, що був тоді секретарем військових справ при уряді Української Центральної Ради. Петлюра порадив йому: — "Ідіть до драматичної школи. Ви як артист зробите більше ніж як військовик. Наш Національний Театр виховує завзяців, яких Україні найбільше потрібно". Авраменко зголосився до драматичної школи, що її закінчив після однієї науки, потім до Театрального Інституту, де викладав про українські народні танки мистецтв. Коли заволок українські воєнки виходили за зброю мистецтва. В лютому 1921 р. прибула до театру інтернованих українських воєнків у Каліші група артистів театру М. Садовського. Між ними був В. Авраменко, що почав організувати школу українських народних танків. Він перелік усіх початків трудностей, і... затанцював з танців! Мистець Олександр Карпенко намалював цілий альбом карикатур (40), присвячений Авраменкові та його школі танків. Перші природні виступи школи танків Авраменка були великим тріумфом українського танку. Наперед Авраменко мав доповідь про історію українського народного танку. Потім чергувалися танки: козацький, коломийський, гопак колом, метелицький й ін. Найбільше подобався: чумак, запорозький гопак, композиції "Сон Катерини" й балет "За Україну", що представляв символічно боротьбу за Україну.

Урядової каси (ходили д-р Манолій Лупул, посол Василь Дячук і я); 16 листопада відбув зустріч з міністром Горстом Шмідом і одержав від нього 19.350.00 дол. допомоги на передшкілля (ходили д-р Манолій Лупул і я); 22 листопада відбув зустріч з інспектором католицьких шкіл д-ром Гаролдом МекНілем і добився обіцянки допомогти в організуванні передшкілля (ходили знову д-р Манолій Лупул і я); 27 листопада відбув зустріч і вручив меморіал публічній шкільній раді та одержав обіцянку розглянути справу передшкілля (ходили д-р Манолій Лупул і Ярослав Росляк); 10 грудня відбув зустріч з католицькою шкільною радою, вручив їй меморіал і дстав згоду на передшкілля (ходили д-р Манолій Лупул і я); 22 грудня відбув зустріч з міністром д-ром Альбертом Гоголем і одержав його попертя (ходили знову д-р Манолій Лупул і я); 27 грудня відбув зустріч з міністрами Леої Гайндменом і Горстом Шмідом (хочив ший комітет багатокультурності) і т. д.

П.: А як було з дозволом на двомовне навчання шкільних рад?

В.: Трохи тяжче. Католицька шкільна рада погодилася на двомовне навчання в засіді 7 січня 1974 р., а публічна шкільна рада — 14 січня 1974 р., однак, зі справжнім рішенням стали обі зволікати, мовляв — нема програми і нема фондів, і нам ще прийшлося відіти одну спільну зустріч-нараду, тим разом з представниками міністерства освіти і шкільних рад.

П.: Коли ж вона відбулася і хто взяв в ній участь?

В.: Ця остання, точніше — рішальна зустріч КБ з урядовцями відбулася 25 січня 1974 р.; в ній взяли участь: д-р Дж. Грабі, асистент міністра освіти, від міністерства, д-р Дж. Торренс і д-р Дж. Дювон від публічної шкільної ради, д-р Ф. Лямору, д-р Г. МекНілі і п. О'Гара від католицької шкільної ради та д-р Манолій Лупул, Лаврентій Дікур і я від КБ.

Коли ж міністерство освіти остаточно рішило почати двомовне навчання восени 1974 р.?

В.: 11 лютого-1974-р., під час побачення д-ра Лупула, Дікура і мене з міністра освіти Леої Гайндмена. Два дні пізніше мін. Гайндмен тофіційно повідомив голів шкільних рад, Дж. Броссо і Дж. Фалконера, щоб поробили відповідні приготування, хоча "Едмонтон

ПЕРШІЙ РІК ІНСТИТУТУ ІМ. СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Філадельфія. (О.С.П.) — Інститут ім. Симона Петлюри діє як наукова інституція уже один рік. Як на початку праці, громадянство досить добре підтримало Інститут морально та фінансово. За цей час надійшло до 4-ох тисяч дол., готівкою та деклараціями. Імена жертводавців будуть опубліковано у брошурі "Інститут ім. Симона Петлюри: перший рік його діяльності".

Ще минулого року Інститут видав бібліографію про Симона Петлюру, як відповідь на книжку д-ра Фельдмана, що назвав свою книжку "Погромщик". Зібрана література у бібліографії про Симона Петлюру у 8-ми мовах, всього коло 850 назв.

Інститут ім. Симона Петлюри, у співпраці з УККА, Відділ Мічиген, готує монументальну працю про большевицький злочин у Вінниці. Ця праця вийде в англійській мові і складатиметься з повного тексту офіційного звіту Міжнародної Комісії, що досліджувала цей злочин у 1943 році. Так само буде доданий англійський переклад спогадів члена Комісії інж. М. Селешка. Ці як артист зробите більше ніж як військовик. Наш Національний Театр виховує завзяців, яких Україні найбільше потрібно". Авраменко зголосився до драматичної школи, що її закінчив після однієї науки, потім до Театрального Інституту, де викладав про українські народні танки мистецтв. Коли заволок українські воєнки виходили за зброю мистецтва. В лютому 1921 р. прибула до театру інтернованих українських воєнків у Каліші група артистів театру М. Садовського. Між ними був В. Авраменко, що почав організувати школу українських народних танків. Він перелік усіх початків трудностей, і... затанцював з танців! Мистець Олександр Карпенко намалював цілий альбом карикатур (40), присвячений Авраменкові та його школі танків. Перші природні виступи школи танків Авраменка були великим тріумфом українського танку. Наперед Авраменко мав доповідь про історію українського народного танку. Потім чергувалися танки: козацький, коломийський, гопак колом, метелицький й ін. Найбільше подобався: чумак, запорозький гопак, композиції "Сон Катерини" й балет "За Україну", що представляв символічно боротьбу за Україну.

Перекладається на англійську мову 1-ий том Творів Симона Петлюри. Перекладачка пані мгр Леся Пашкевич.

У грудні 1921 р. Авраменко покинув такий табір у Каліші та випливав на ширші води. Він бажав показати світові красу українського танку, старався викликати зацікавлення для українського танку серед своїх і чужих. Літом 1922 р. Авраменко прибув до Львова, зорганізував школу танків і дав перший виступ 22 травня 1922 р. в залі ім. М. Лисенка. Перший виступ Авраменка в Галичині був його великим тріумфом. Він зорганізував школу танків в усіх більших містах Галичини, разом з бандуристом Данилом Щербиним мав 72 гостинні виступи не тільки по містах, але й по більших селах, скрізь викликаючи небувалі ентузіази для українського танку. В листопаді 1922 р. переїхав на Волинь, де при допомозі наших послів зорганізував 65 виступів, створив 5 шкіл українського танку. В 1924 р. Авраменко вернувся до Галичини, зорганізував школу танку у Львові, Стрию, Перемішлі, Станіславові, Дрогобичі, Тернополі, Коломиї та в інших містах. У Львові від 20 березня до 20 травня 1924 р. відбув інструкторський курс танків, що мав велике значення для дальшого розвитку українського танкового мистецтва. Адміністратором і організатором виступів і шкіл був Андрій Давиденко, що мав дозвіл від польської влади для театру "Розрада", але вийшов з Польщі.

П.: Коли уряд дав згоду починати навчання восени 1974 р., чи призначив якусь суму, чи просто погодився покривати всі кошти?

В.: Добре питання. Уряд дозволив на навчання "на трирічний експериментальний основ" і призначив на те тільки 150.000.00 дол. Отже, це означало, що на друкування підручників і посібників треба було шукати окремо грошей.

П.: А як пішло з вписами до 1-ої класи: чи, крім дітей, які були в передшкіллі, вписалися ще які діти?

В.: На жаль — тільки кількох. Народ, як звичайно, боявся невідомого, поволі привик до думки, що її ширили англасоси, мовляв, досить англійської мови, а крім того — посли дітей до школи далеко від дому — це окремий труд і кошти, на що не всі приготували.

(Продовження буде)

ПРО ПОЧАТКИ ДВОМОВНОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АЛЬБЕРТІ

(Інтерв'ю з П. Саварином)

III

П.: Який був вислід кампанії за вписами дітей до передшкіл, в яких школах вони приміщувалися і хто були перші ученьки?

В.: Після інтенсивної кампанії записалося 96 дітей: 65 до публічного, а 31 до католицького передшкілля, а примістилися вони в наступних школах: Клара Тайнер, Грендію гайтс, Вудкрофт, св. Матей і Принстон. Першими учительками тих передшкіл стали п-і: Дж. Дучимінська, І. Кухаринин, М. Пастушенко, П. Цимбалюк (учительки) та М. Калінська, Н. Мисак, І. Онуферко, Е. Славутин, Л. Штендера (асистенти). Навчання почалося 3 січня 1974 року.

П.: Чи це було достатнє число, тобто, таке, як ви сподівалися?

В.: Ні! Коли я намічував побажання числа, мені хотілося мати в чотирьох частинах міста по два передшкілля, один публічний, а другий католицький, кожний по 25 дітей, разом 200 дітей, а принаймні 100 дітей, але навіть мінімум не можна було досягнути. Взагалі, 200 дітей навіть досі нам не вдалося досягнути, бо осінню 1974 р. вписалося 95 нових дітей, 1975 р. — 154 дітей, 1976 р. — 108 дітей, а 1977 р. — 155 дітей, разом 604 дітей від початку дотепер. Але ми сподівасмося, що колись впишеться більше.

П.: Цікаво, які були кошти передшкілля весною 1974 р.?

В.: Трудно точно сказати, але наскільки мені відомо, то кошти перевозу дітей, учительок, приладді тощо весною 1974 р. дійшли до 50.000.00 дол., з яких 6. 20.000.00 дол. прийшло від міністра культури Госта Шмідта, 6. 20.000.00 дол. склала українська спільнота Едмонтону, а 6. 10.000.00 батьки дітей.

П.: Коли запало рішення передати передшкілля під контроль шкільних рад і чому?

В.: 25 квітня 1974 р. на спільних зборах батьківських комітетів. А рішення передати головню з фінансових міркувань.

П.: Чи шкільні ради передали тоді всі кошти передшкіллям весною 1974 р.?

В.: Не всі. Батькам і українській спільноті довелося далі субсидувати перевіз дітей до передшкілля. Все, що уряд дає, то дарований квиток на автобус, або 30 центів за милю (максимум 2.20 дол. на день на дитину), якщо нема автобусу, а багато дітей треба часто довозити навіть таксівами (малі, або батьки не хотять посылати їх автобусами). Напр., ц.р. треба доставляти 39 дітей, а це коштує батьків по 20.00 дол. від дитини місячно, а крім того, 6. 10.000.00 української спільноти річно, за публічне передшкілля тільки. Мало того, через кошти перевозу ми втрачаємо деяку кількість дітей, бо не всі батьки спроможні чи хочуть оплачувати кошти перевозу.

П.: Коли шкільні ради перебрали контроль над передшкіллям, чи тоді батьківські комітети під головством п-ни Марії Філяк зликувалися?

В.: Так, вони перестали існувати з березня 1975 р., а в листопаді 10 березня 1975 р., коли відбулися останні збори. До речі, батьківські комітети передшкілля перестали існувати з березня 1975 р., бо тоді була створена Українська Двомовна Асоціація, яка й перебрала як передшкілля, так і двомовні школи. Першою головою Української Двомовної Асоціації була вибрана п-і Марія Філяк, описав головою був п. Орест Іваншин, який 8 лютого 1977 р. передав провід п. Мирославу Когутюві.

П.: Коли батьківські комітети займалися приєднанням дітей до передшкілля і збіркою фондів, що робив КБ?

В.: КБ займався загальною цілою акцією, а зокрема — справою дозволу шкільних рад і розмовами з міністрами так в справі передшкілля, як і в справі двомовних шкіл. Одне йшло впарі з другим ший час. І так тієї осені 1973 р. КБ: 12 листопада відбув зустріч з д-ром Гейстінгом, асистентом міністра і керівником передшкілля і добився обіцянки від осені 1974 року фінансувати передшкілля з

Джорнал" ще 23 січня подав до відома, що шкільні ради пінуть українсько-англійське навчання в таких школах: св. Агнес, св. Василія і св. Матей (католицьких) і Клара Тайнер, Вудкрофт та Принстон (публічних).

П.: Кому уряд доручив приготувати програму?

В.: Учителів української мови п-і Ксені Турко. Зі свого боку шкільні ради призначили пань Л. Сліпчук і М. Задорожну на координаторок навчання, точніше — відповідальними за вписи.

П.: Коли уряд дав згоду починати навчання восени 1974 р., чи призначив якусь суму, чи просто погодився покривати всі кошти?

В.: Добре питання. Уряд дозволив на навчання "на трирічний експериментальний основ" і призначив на те тільки 150.000.00 дол. Отже, це означало, що на друкування підручників і посібників треба було шукати окремо грошей.

П.: А як пішло з вписами до 1-ої класи: чи, крім дітей, які були в передшкіллі, вписалися ще які діти?

В.: На жаль — тільки кількох. Народ, як звичайно, боявся невідомого, поволі привик до думки, що її ширили англасоси, мовляв, досить англійської мови, а крім того — посли дітей до школи далеко від дому — це окремий труд і кошти, на що не всі приготували.

(Продовження буде)

ВІДЗНАЧЕНО ЮВІЛЕЙ...

(Закінчення з ст. 1-ої)

ційних справ Братства, підкреслено позитивну поставку та підтримку Братства наших центральних громадських установ — СКВУ, УККА і КУК, та найбільше уваги присвячено видавничим справам Братства, а зокрема постійній підтримці одного з найбільш відомих українських воєнних журналу „Вісті комбатанта“ і виданні у найближчому часі двох нових книжок, а це книжки інж. Романа Крохмалюка про Військову Управу та спогади В. Будного про Дивізію у полоні в Ріміні, які вже незадовго вийдуть друком з рамени Головної Управи Братства.

Головною точкою святкування був Ювілейний Бенкет у суботу, 13-го травня, що його відкрив коротким словом голова Головної Управи Братства л-р Роман Дражньовський,

а провадив ним далі заступник голови Крайової Управи Братства у ЗСА інж. Іван Скіра.

Після воєнного Апеню з участю прапорів поодиноких Станиць Братства, що його перевів голова Крайової Управи Братства в ЗСА мгр Богдан Артимишин, ювілейне слово висловив редактор журналу „Вісті комбатанта“ л-р Мирослав Малешкий з Торонто, який подав коротку аналітику створення Української Дивізії „Галичина“ у 1943 р. та її ролі і значення в історії українських визвольних змагань як одної події і символу того часу у нерозривному ланцюгу збройної боротьби українського народу за своє право жити своїм власним вільним і самостійним державним життям.

У ювілейному бенкеті взяло участь понад 350 осіб

— колишніх воєнків дивізії з родиними, як також багато представників центральних та крайових організацій, як СКВУ і УНС (І. Лисогір), УККА і УРС (І. Олесь), „Провідник“ (д-р О. Білик), Українські Американські Ветерани (Г. Полчі), Головна Управа ОБВ УА (ред. І. Кедрин-Рудницький), Головна Управа ОБ'єднання кол. воєнків УПА (полк. Ю. Лопатинський), Головна Управа Товариства б. воєнків УПА (М. Ковальчак), Головна Управа Братства І. УД УНА (д-р Роман Дражньовський), Крайова Управа І. УД в Канаді (ред. В. Верига), Крайова Управа Братства в ЗСА (мгр Б. Артимишин), НТШ (д-р Я. Палдох), Асоціація Українських Університетських Професорів (проф. І. Телюк), Головна Управа СУ МА (М. Шмігель), Пласт (І. Куровицька), Головна Управа Т-ва Українських Інженерів (інж. Л. Калинич), ОДВУ і Т-во Прихильників УНР (п-і Д. Букшова-на), Український Демократичний Рух (д-р О. Волянський), Координаційний Комітет комбатантських організацій в Нью Йорку (полк. В. Стек) та інші місцеві громадські товариства й організації. Пресу заступав пресовий кореспондент мгр Олександр Луцький. Слід підкреслити, що у бенкеті взяло участь, окрім членів Головної Крайових Управ Братства, також багато із активу Братства на місцях, голови чи представники Станиць Братства із Торонто, Монтреалу, Гамільтону, Нью Йорку, Ньюарку, Філадельфії, Боффару, Гартфорду, Лігайтону, Чикаго, Бріджпорту, Братства „Броди-Лев“, яких із воєнним гумором представив адміністратор „Вістей комбатанта“ Богдан Бігус із Торонто.

З нагоди ювілею 35-річчя створення Української Дивізії наспіло багато письменних привітів, між ними й від Блаженнішого Патріарха Йосифа, Митрополита Мстислава, Митрополита Максима Германа з Канади, кол. головнокомандуючого Українською Національною Армією генштабу генерала-полковника Павла Шандрука, проф. Кубиловича з Франції та ряду громадських організацій. Усні привітання під час бенкету передали ред. Іван Кедрин-Рудницький від Головної Управи ОБВУА та всіх комбатантських організацій та п. Йосип Лисогір від СКВУ і всіх громадських організацій.

У мистецькій частині бенкету, якого провадив Орест „Гого“ Слупчинський, Капеля Бандуристів при Станії Дивізійників у Ньюарку під керівництвом О. Головацького і В. Юрєвича відспівала декілька воєнних і народних пісень. Молода талановита режисерка Мотря Слупчинська з Нью Йорку продекларувала вірші Б. Борті „Ти твердо стій!“ Гучними оплесками сприйняли присутні виступи двох побратимів по зброї мистців п'яніста Тараса Логуса із Сиракуз та бандуриста Володимира Моти із Монтреалу, які, між іншим, виступали також під час концерту з нагоди Крайового З'їзду Дивізійників у вересні минулого року на „Верховині“. Тарас Логус, який студіював піаніно у Львові, а пізніше Німеччині та Америці та виступав із своїми власними композиціями на різних концертах, відіграв декілька своїх композицій на тему дивізійників та інших воєнних пісень. Бандурист бас-баритон Володимир Мота із Монтреалу, співак же дивізійного хору „Бурлака“ у Ріміні, відомий

Генерал Гейг залишиться на пості командира військ НАТО

Брюссель. — Під час інтерв'ю з американськими кореспондентами, генерал Александер Гейг, головнокомандувач військовими силами Північно-Атлантичного Союзу (НАТО), повідомив, що президент

бандурист, який часто виступав у Канаді й Америці, між іншим на Світовій Виставі „Експо 1967“ та телевізійних передачах, виконав три воєнні й народні пісні. Збагатила мистецьку програму відома співачка сопрано Марія Ясінська-Мурована, яка при фортепіановому супроводі Роберта Гейдоса відспівала аріозо „Радість татянки“, арію з опери „Іван-Телесик“ Фоменка, „Жита“ А. Гнатюшина та вперше виконала нову пісню А. Гнатюшина „Героям Дивізії“, який до слів Богдана Стефанишина (дивізійник із Філадельфії) уложив музику на спеціальне замовлення уфундування співачки Марії Ясінської-Мурованої з нагоди ювілею 35-річчя Української Дивізії. За цей мистецький дарунок співачки присутні виявили й свою подяку довгими оплесками.

Після бенкету відбулися дивізійні вечірні до гри оркестри „Дніпро“ О. Строцького, в часі яких аранжир Оест „Гого“ Слупчинський забавляв гостей разом із М. Шарком дотепними жартами та жартівливими монологами, а „опів до другої години“ перевів традиційний „дивізійний марш“.

На другий день в неділю, 14-го травня, учасники святкування воєнкою колоною із прапорами й піснями на устах помашували до новообудованої церкви Св. Тройи на Союзівці, де в парох о. Михайло Шевчук відслужив св. Літургію в наміренні українського народу й війська та Панахиду за поляглих воєнків Української Дивізії.

Під час обидвох днів святкувань була відкрита виставка знімок Дивізії із 1943-47 рр., яку організувала Станія Дивізійників у Філадельфії.

Джиммі Картер звернувся до нього, щоб надади залишився на тому пості і він погодився.

Його теперішня каденція мала закінчитися 1-го січня 1979-го року, але він залишиться на тому пості принаймні ще на один, або навіть на два роки. У розмові з журналістами ген. Гейг сказав, що хоче довести до успішного завершення намічених ним та іншими старшинами НАТО планів щодо скріплення союзних військ у Західній Європі, зокрема поліпшення їхньої готовності виконувати наглі оборонні акції.

У кінці минулого місяця поширилися чулки, що ген. Гейг, який теж є головним командиром американських військ в Європі, планував зрештитувати з обох постів, бо вважав, що уряд президента Картера не засигає його порад відносно важливих військових справ, як теж з уваги на те, що не погоджувався з рішенням Президента покинути відклати продукцію, невтронуї бомби. Ген. Гейг, однак, заперечив ці погослки, але щойно після наради з чільними членами уряду ЗСА.

Під час останнього інтерв'ю ген. Гейг сказав, що військове втручання Советського Союзу у справи африканських країн — це доказ „ненажерливості“ Москви, додаючи, що советський лідер Леонід Брежнев та інші члени Політбюро компартії СССР не є „розсудливими державними мужами“, як це часами їх характеризувє західна преса.

Коментуючи ситуацію на Близькому Сході та в країнах „третього світу“, Гейг твердив, що Захід зможе протиставитися старанням Москви поширити свої впливи тільки застосуванням „всіх політичних, економічних і мілітарних ресурсів“, які посідає вільний світ.

Ген. Гейг висловив затурбованість фактом що Сенатська комісія для закордонних справ вирішила продовжувати ембарго на продаж американської зброї Туреччині, членові НАТО. Це ембарго, встановлене в 1975-му році після окупації північної частини Кипру

Картер знову критикував Москву

Вашингтон. — Президент Джиммі Картер у суботу, 27-го травня, переговорював зі советським міністром закордонних справ Андрєм Громиком в справі нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), але також видвинув питання військового втручання Советського Союзу і Куби в Африку, як рівнож гостро критикував советські власті за постійне порушення прав людини, зокрема натаврував засудження Юрія Орлова, „провідника“ Московської групи нагляд над виконанням Гельсінкської угоди, на сім років ув'язнення і п'ять років заслання.

Президент і державний секретар Сайрус Венс після наради з Громиком поін-

формували, що хоча не усунено головних розбіжностей щодо САЛТ II, то наступив „деякий прогрес“ на тому відтинку. Натомість Громико с'язав, що Президент базував критику Советського Союзу і Куби щодо Африки на „неправдливих і неточних інформаціях“, додаючи, що Советський Союз не планує захоплювати Африку, бо не потребує її.

Секретар Венс, у присутності Громика, сказав ко-

респондентам, що протестує проти заяв советського міністра відносно „неточности“ інформації щодо втручання СССР і Куби в Африку, зазначаючи, що американський уряд, зокрема президент Картер, має незаперечні і точні інформації в тій справі.

Коментатори вказують, що обвинувачення Советського Союзу американськими урядовцями, як теж відповіді Громика — це найгостріша публічна виміна думок за останніх кількох років.

В пам'ять моїх Батьків

сл. п. Василя і Катерини Стефанів

складало 500.00 доларів

на Катедру Українознавства в Гарварді.

Flint, Mich.

Стефан СТЕФАНІВ

УКРАЇНЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США
В неділю, 11-го червня 1978 р., о 12 год. дня
в День 19-ої річниці смерті
Першого Президента УВАН у США

Проф. Михайла Олексійовича
ВЕТУХОВА

буде відслужена

ПАНАХИДА

на могилі Покійного

на Українському Православному Цвинтарі

в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА УВАН у США

Ділимося сумною вісткою з родиною і Приятелями,
що дня 2-го червня 1978 року помер

Д-р МАТВІЙ СТАХІВ

уродженець Зборівщини 1895-го року.

ПРИВАТНИЙ ПОХОРОН відбудеться 15-го липня 1978 р. з похоронного заведення М. Насевича у Філадельфії на цвинтар у Факс Чейсі в Дженкінсвілі, Па.

У глибокому смутку:

ФРАНКА — дружина

ЯРОСЛАВ — син з дружиною і дітьми

Український Конгресовий Комітет Америки

з жалем подас Українському Громадянству сумну вістку,
що в п'ятницю, 2-го червня 1978 року, ненадіно, упокоївся в Бозі,
в домі свого сина Ярослава в Каліфорнії

сл. п. Проф. Д-р

МАТВІЙ СТАХІВ

уродж. 30-го листопада 1895 року в с. Нуше, пов. Зборів, Зах. Україна.
довголітній член Екзекутиви УККА і член Секретаріату СКВУ від його створення 1967 року, учасник Українських Визвольних Змагань. Відішов один із найвидатніших науковців, політичний, суспільно-громадський діяч та публіцист, який протягом 50 років відіграв важливу роль у формуванні української політичної думки.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Висловлюємо наше глибоке співчуття опечаленій Дружині, Синові і Родині.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки

Ближчі дані про похорон будуть подані пізніше.

Дня 2-го червня року Божого 1978, у віці життя 88,
з Воли Божої, відійшов в інший світ

Полковник АРГІПП ЙОСИПОВИЧ КМЕТА

в Першу світову війну, в час українзації російської армії, з батальйоном 6-го Стрілецького Полку, в кінці листопада 1917 р. злився в 10-й Український Корпус, місто Серет, Румунія. Командиром Корпусу Генерального Штабу був генерал-хорунжий Липко, за Першу світову війну найстаршим з бових орденів мав Золоту „Георгієвську“ зброю. Був ранений. В 1918 р. був Командиром 8-ої Чернігівської Сотні, 4-го Сердюцького Полку. В роках 1918-1919 був Командиром 4-го Полку Січових Стрільців. З 1940 належав до Гетьманського Руху.

ПЕРША ПАНАХИДА — 4-го червня 1978 р., о год. 12-її дня, в церкві Всіх Святих, 201 Схід 11-та вул. при 3-її Авеню в Нью Йорку.

ДРУГА ПАНАХИДА в похоронному заведенні П. Ярем, 5-го червня 1978 р., о год. 7-їїї вечора.

ПОХОРОННИЙ ПРОВІД з церкви Всіх Святих після СЛУЖБИ БОЖОЇ, 6-го червня 1978 р., о год. 11:30 ранку до кладовища в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Зі смутком і жалем повідомляють:

дружина — ЕВСТОЛІЯ

син — ІГОР з дружиною Надією, внуками АНДРЕМ

І ОЛЕКСАНДРОМ

і сестра — НАДІ-ОЛЬГА КЕКІШ

ПОДЯКА

Висловлюю мою глибоку подяку Всім Тим,
Які причинилися до похоронних вродчностей
моєї ДРУЖИНИ

сл. п.

ОКСАНИ ГЕНГАЛО

яка відійшла з Воли Всенішнього у Вічність,
дня 26-го лютого 1978 року у Філадельфії, Па.,
після довготривалої важкої недуги.

Поперше, щиро дякую:

Всесвітньому Отцеві Мартинові Канаванові, за похоронні відправи і за зворушливе слово про Покійну під час Заупокійної Літургії.

Складаю щиро подяку за прощальні промови на Панахиді:

Д-рові Богданові Гнатюкові, голові Центральної Управи ОДВУ та прощав Дружині від — ІСНО, Проводу Українських Націоналістів, ОДВУ та Братніх Організацій.

Інженерів Миронів Ганушевському, Голові Осередку Праці Пластунів Сеньйорів, що прощав від Пласту.

П. Д-р Наталії Пауник, що прощала від Українського Золотого Хреста і від СФУЖО.

Д-рові Олександрові Біликові, Екзекутивному Віцепрезидентові ЗУАДК-у, що прощав Покійну від цієї Установи.

Довголітній учитель Рідної Школи п. Марії Галій, що прощала від 20-го Відділу СУА ім. Олени Теліги.

Редакторі мгр Ірині Пеленській, що прощала від СКВУОР-у та редакції журналу „Україна в Світі“.

Сердечно дякую за надгробні промови:

Д-рові Петрові Стерчові, голові УККА Філадельфійського Відділу, що прощав Покійну від всього організованого громадянства, Відділу УККА в Філадельфії, від Торговельної Академії в Мукачеві, Сваєлі в Братиславі та від проф. Августина Стефана.

ВП. Олександрові Лашенкові, що прощав Покійну від Культурно-Освітньої Референтури ПУН та від прайських Друзів.

Висловлюю глибоку подяку Всім, що підготували тризну: зокрема д-рові Миколі Ценкові, Заступникові Голови УККА, Пластові, 20-му Відділові СУА та Марійській Дружині при церкві Христа Царя.

Щиро дякую за зворушливі промови під час тризни: мгр Миронів Утрисков, що промовляв від Товариства „Бойовики“, Д-рові М. Ценкові, за закреслення життєвого шляху Покійної і відданість Українській Визвольній Ідеї, інж. Ліді Бурчаківській, голові СФУЖО. П-ні Марії Касанів від Світлички при УЗХ, П. Миколі Яшуків від Оселі ім. О. Ольжича, а також ВП. Ярославів Климівському і інж. Леонів Якевичеві, що промовляли від Приятелів. Зокрема п-ні Уліні Михайлюк, що прощала Покійну від Таборів Молоді УЗХ. Дякую Всім Тим Друзям, які допомагали у ці незвичайно важкі для мене дні, а також Усім Учасникам похоронних відправ, та за всі висловлені кондоленції і за всі численні грошові пожертви, замість квітів на могилу моєї покійної Дружини.

Щиро дякую заведенню Насевичів, за дбайливо проведений похорон.

ПЕТРО ГЕНГАЛО

КОНФЕРЕНЦІЯ УЧИТЕЛІВ ШКІЛ УКРАЇНОЗНАВСТВА Шкільної Ради УККА

та

З'їзд

ЦЕНТРАЛІ ОПІКУНІВ ШКІЛ УКРАЇНОЗНАВСТВА

23-25-го червня 1978 р., в Рочестері, Н. Й.
Nazareth College

4245 East Ave. (Rt. 96), Піттсфорд, Н.Я. (Rochester)

Tel. (716) 586-2525

ПРОГРАМА:

23-го червня, п'ятниця:

3:00-4:45 по пол.

Спільна сесія: д-р С. ФЕДОРЕНКО.

а. Форма й завдання нашого шкільництва — д-р Р. ДРАЖНЬОВСЬКИЙ.

б. Вживання та збереження української мови, як чинника національного виховання — д-р БОЙЧУК.

в. Методи навчання української мови, як другої, в канадських школах — д-р Ю. ДЖУРОВЕЦЬ.

24-го червня, субота:

9:00-10:30 ранку — Учительські семінари по класах та предметах.

3:30-5:00 по пол. — Спільна сесія. Програмова комісія.

6:30-8:00 веч. — Спільна сесія. Підручничкова комісія.

8:00 веч. — БЕНКЕТ

25-го червня, неділя:

9:00-12:00 ранку — Спільна сесія: Шкільної Ради і Централі Опікунів.

Про ближчі інформації, звертатися до Шкільної Ради на

число тел.: (212) 477-1200, або до Рочестеру, до д-ра Трача,

тел.: (716) 381-8006.

ШКІЛЬНА РАДА

Український Музичний
Інститут Америки, Інк.
Відділ Нью Йорк

Неділя, 11-го червня 1978 року
год. 6-та веч.

ДИПЛОМОВИЙ РЕЧИТАЛЬ МАРТИ МАЧАЙ

(Класа Меланії Байлової)

В програмі твори: Баха, Бетговена, Брамса, Жука, Косенка, Нижанківського, Шопена, Дебюссі і Ліста.

Заля Українського Інституту Америки, Інк.
2 Схід 79 вул., НЬЮ ЙОРК, Н. Й.

Замовляйте

ГРАМОФОННІ ПЛАТІВКИ

та

МАГНЕТОФОННІ СТРІЧКИ

награні українським хором

„ДНІПРО“ в Міннесоті

• На складі маємо: 1. УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ.

2. КОЛЯДКИ та ШЕДРІВКИ. 3. У МІСТЕЧКУ БО-

ГУСЛАВКУ (народні пісні).

• Магнетофонні стрічки (народні пісні).

• Ціна кожної платівки 5.00 дол.

• Ціна магнетофонної стрічки (eight track) 6.00 дол.

(cassette) 5.00 дол. Книгарням, склепам, парафіям та

кольпоторам даємо знижку: 20 відсотків від 1 до 49

штук та 30 відсотків від 50 штук та більше. Для поодиноких

замовлень ціна пересилки платівок та стрічок

в ЗСА 50 центів.

• Замовлення разом з оплатою висилати на адресу:

UKRAINIAN CHORUS "DNIPRO"

5716 — 46th Avenue South, Minneapolis, Minn. 55417

УВАГА!

УВАГА!

МУЗИЧНО-РОЗВАГОВІ ТАБОРИ

Українського Хору „МОЛОДА ДУМКА“ в Нью Йорку

відбудуться від 23-го липня до 12-го серпня 1978 р.

УКРАЇНЦІ ВШАНУВАЛИ...

(Закінчення зі стор. 1-01)

приміщена бібліотека та архівний матеріал відзначеного і в якому м. ін. одна із кімнат буде зберігати українські музейні збірки. Якщо долати, що у святі прийняв участь ще й уповноважений делегат Центрального Мічиганського Університету (з яким УВУ тісно співдіє вже від 5 років), то це тільки підкреслює важливість хвилини, що поєднала три університети — трьох різних народів, що діють у трьох державах: Мічиганський Університет репрезентував проф. д-р М. Степаненко, який привіз також привітального листа від президента Університету — проф. Абеля.

Акт промоції — в конвояційній залі Університету — зачався від молитви, відспіваної українським молодіжним хором „Весна“, після чого склади привіт: президент Університету проф. д-р В. Бегг, посол Саскатуну Ц. Вайт, представник Уряду Саскачеванської провінції Рольф та губернатор Саскачевану Ц. Ірвін МакІнтош. Коротку характеристику заслуг Джона Діфенбекера склали представники УВУ: проректор проф. д-р З. Соколюк (по-українськи й по-німецьки) та проф. д-р П. Гой (акредитований також в Нью Йоркському Сіті Коледжі — в англійській мові). Шанувальне слово мав ректор проф. д-р В. Янів (по французьки), а після нього прочитав латинський текст делегату УВУ проф. д-р Я. Рудницький, який вловив жеж тогу УВУ із спеціальною накідкою. Вручення диплому ректором УВУ та подання руки всіх представників УВУ новому Почесному Докторові завершили офіційний акт, після чого промовив жеж проф. д-р М. Степаненко від третього співдіючого у святі Університету. На закінчення відспівано український та канадський гімни.

Свято відбулося дуже достойно — за присутністю бл. 150 осіб вибраної публіки, здебільша репрезентантів різних установ, при чому добре була заступлена також українська колонія Саскатуну із Преосв. Владикою А. Роборещим на чолі. Численно з'явилися також доктори і професори УВУ з терену Канади, які виступили у своїх тогах. Не зважаючи на кількість привітів і промов, промоція тривала тільки 50 хвилин, що вказувало на справну підготовку й викликало численні позитивні коментарі присутніх, в тому числі й місцевих журналістів чи фахових кінооператорів із телевізії.

Після короткого відпруження в часі прийняття („жосткейту“), на якому була добра нагода до взаємного ознайомлення офіційних делегатів із місцевим громадянством, зачався — знову таки в приміщеннях Університету — бенкет (за присутністю бл. 300 осіб), що ним керував п. В. Подолук. Вступну молитву прочитав Владика А. Роборещий, що поблагодійно також подавав страви; кінцеву молитву подяки сказав місцевий отець протопресвітер — д-р УВУ — о. Г. Удод, парох православної громади. З видатних гостей треба жеж назвати саскачеванського віцепрем'єра Р. Романа (перешкодженого в час промоції), кол. міністра і поч. д-ра УВУ І. Яремка, президента КУК д-ра УВУ С. Радчука, спеціально заздуженого для саскачеванської української православної громади о. протопресвітера д-ра Савчука, голову НТШУ ЗСА проф. д-ра УВУ Я. Палоха, що приїхав спеціально із Нью Йорку із привітом від найстаршого українського науковця Товариства, яке відзначитиме незабаром тридцятиліття своєї діяльності на терені ЗСА й Канади і багато інших. Мистецьку частину програми вповнили виступи бандуристів та хору „Весна“, як жеж місцевого бандуристського ансамблю „Ешван“. Всі виступи зустрілися із теплим признанням гостей.

Гостей привітав голова окремого Комітету Свята, прошений до цієї функції Ректором УВУ, сенатор проф. д-р Павло Юзик, а заслуги нового Доктора

докладно змалював д-р С. Воробець, кол. губернатор Саскачевану (перший губернатор Провінції українського роду в Канаді). Після промови голова Саскачеванського Відділу КУК-у, проф. д-р З. Погорельський передав Дж. Діфенбекеру його погруддя — вирізьблене у бронзі відомим нашим майстром д-ром Г. К. Л. Молодожанином для української кімнати в новому Центрі при Саскачеванському Університеті й присвяченому Дж. Діфенбекеру; передано погруддя відбулася в присутності самого мистця, що приїхав на Свято із Вінніпегу.

Завершенням бенкету (і цілого свята) була блискавка й водночас тепла промова самого Відзначеного, що вказав на джерела свого відношення до української спільноти в Канаді, серед якої він вирос та і з якою в'яжуть його найкращі спогади дитинства. Тому він глибоко відчув трагічність цілого народу й це спонукало його до пізніших виступів в обороні справедливої справи на міжнародному форумі й до зацікавлення внутрішніх реформ у самій Канаді, що змало до перебудови Федерції на засадах, які запевнили б Канаді передове місце у світі, як певний модель спільного співжиття народів. Він висловив жеж своє зворушення, що, мовляв, у зв'язку із тими спогадами серед бл. 40 академічних відзначень, які він отримав за час свого життя, відзначення УВУ стоять на першому місці.

З огляду на віддалення центру УВУ із його приміщеннями у Мюнхені від Канади, підготовку акту промоції і бенкету мусів зайнятися спеціальним місцевим Комітетом, який очолив запрошений Ректором УВУ на пост голови сенатор проф. д-р П. Юзик. Основний тягар праці впав на місцевий Комітет у самому Саскатуні, очолений проф. Саскачеванського університету д-ром З. Погорельським. До Центрального Комітету входили жеж голови Фондуції УВУ: д-р І. Шумська-Мороз (Канада) та проф. д-р П. Гой (ЗСА), координатор дії мгр О. Виницький, президент КУК д-р С. Радчук, проф. д-р В. Лучків та адвокат І. Бардин. На спеціальним підсумовуючим засіданням ректор УВУ, проф. д-р В. Янів, підкреслив великий вклад праці всіх названих, відзначаючи зокрема жертвенність проф. Погорельського і прохачи його передавати висловлювання широкій аудиторії для всіх його місцевих співробітників. До мгра Виницького належав знов зв'язок між Ректором (б тієї цілі приїздив він зокрема до Мюнхену), Центральним Комітетом у Канаді та місцевим Комітетом в Саскатуні, з якого то завдання вив'язалося він зразково. В часі підсумовуючого засідання обговорено також питання збирання всіх матеріалів Свята для архіву у студійному Центрі ім. Діфенбекера при Саскачеванському університеті, зокрема всіх привітів та промов, які були записані на ленті, чи відгуків у пресі. До речі, перша — дуже позитивна інформація про Свято, враз із великою зміною, появилась у Саскатунському щоденнику за 20 травня; промоції було присвячено також доволі багато місця у телебаченні. При складанні подяки проф. Янів висловив надію, що в ривній мірі сен. Юзик, як жеж проф. Погорельський зможуть незабаром відвідати УВУ у Мюнхені, і задалегіть запросив їх прочитати курси в характері професорів-гостей.

Обговорено також можливість постійної співдії УВУ із Саскачеванським університетом. Гості із Європи та позаскачеванських місцевостей мали нагоду відвідати деякі українські установи у Саскатуні та ствердити високий рівень місцевої організованості, до скріплення якої ще, незаперечно, спричиняться підйом місцевої громади, викликаний живим признанням чужинних гостей для атмосфери діловості й сердечності, у якій проходить історичний день української спільноти у Саскатуні.

Обговорено також можливість постійної співдії УВУ із Саскачеванським університетом. Гості із Європи та позаскачеванських місцевостей мали нагоду відвідати деякі українські установи у Саскатуні та ствердити високий рівень місцевої організованості, до скріплення якої ще, незаперечно, спричиняться підйом місцевої громади, викликаний живим признанням чужинних гостей для атмосфери діловості й сердечності, у якій проходить історичний день української спільноти у Саскатуні.

У 50-РІЧЧЯ...

(Продовження зі стор. 2-01)

У четвер, 25-го травня, минуло 50 років від першого виступу відомого балетмейстера і хореографа Василя Авраменка в Америці, а саме, на „Світовій Жіночій Виставці“ в Чикаго, куди він приїхав з Канади. Після цього виступу маестро Авраменко заснував в ЗСА перші свої школи українських народних танців у Чикаго, Детроїті та Клівленді, а відтак і в інших великих і малих американських містах. Описля, багато успішних виступів на найкращих сценах ЗСА, Канади, Бразилії, Аргентини та інших країн. На фото: Маестро Василь Авраменко в розмові з рел. Василем Терешківцем під час недавніх відвідин у редакції „Свободи“.

користав його й для виступів Авраменка. Він поширив свій репертуар, включив більше народних танків і своїх композицій, як „Плач Ізраїля“, де Авраменко, ухарактеризований як старий жид, з кайданами на руках, виконує характеристичний танок, який розриває кайдани й кидас їх з цілою силою на землю, під негаванкою оплески публіки. Польська поліція арештувала його за цей танок, бо це була алюзія до поневоленої України в кайданах.

Польська поліція три рази арештувала його на Волині та в Галичині. Кат українських політв'язнів, комісар Кайдан, що замордував сл. п. Ольгу Басарову, намовляв його стати поліційним агентом...

Восени 1924 р. Авраменко втік до Чехо-Словаччини, але там заборонили йому виступати в Карпатській Україні. Авраменко наперед приїхав до табору галицьких вихідців у Юзефові, де організував свою школу танків. Пізніше переїхав у Прагу, та в Подєбраді, де організував свою школу танків при допомозі корифея українського театру — Миколи Садовського.

Після п'ятих років творчої праці між українцями в Польщі й Чехо-Словаччині, Авраменко вийхав кораблем до Канади і приїхав до пристані Галіфаксу 12 грудня 1925 р. Митрополит Андрій Шептицький, великий Місцевий мистецтв, допоміг

року в Кіровограді арештували члена Ради церков ЄХБ Антонова Івана Яковлевича. Він вже відбув раніше два строки ув'язнення за віру в Бога.

IX. 3 січня 1978 року в Ростові-на-Дону арештували служителя місцевої церкви Петра Петра Даниловича. Перед тим він відбув три строки ув'язнення за свої християнські переконання.

Під постійною загрозою арешту є члени Ради церков ЄХБ: Хорева М. І., Батуріна Н. Г., Мінякова І. В., предсідник Ради церков Крючкова Г. К., благовісники при РЦ ЄХБ Скорнякова Я. Г., Вітіко-

йому фінансово, а його приятелі у Празі й Подєбраді подала, щоб українська К-нда прийняла його якнайкраще. Два щирі друзі: Юрій Раса і Володимир Кухта допомогли йому в Торонто організувати школу танків. В серпні 1925 р. він виступав з українським танком під час Канадської Національної Вистави в Торонто перед 25,000 глядачами протягом 10 днів, отже 250,000 глядачів подивилися українські танки. Українські танцюристи здобули друге місце. Авраменко виступав зі своїми танцюристами не тільки в Торонто, але й в Гамптоні, Ошаві, Форт Вільямі, Порт Артурі, Кенорі, Вінніпегу, Саскатуні, Едмонтоні, Ріджайні, Давніні, Калгарі, Віндзорі й багатьох інших містах Західної Канади. Українська преса, як жеж і канадська, належно оцінила незвичайні заслуги В. Авраменка та неперевершену красу українських танків. Англомова преса у Вінніпегу підкреслила, що „оце вперше українці так знаменною презентацією танковим мистецтвом свою національну культуру“. „Українці у Вінніпегу дають величавий балет-історичний й святковий танок отримують приголомшливі овації“... „Ці малолітні українці у своїх танках втілюють духа своїх предків правдивої слов'янської раси та їхні веселі й пристрасну туго за волею“ („Вінніпег Трібюн“, 1927).

(Продовження буде)

ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 1-01)

ва П. Т. Плюшкова С. Н. Показані факти переслідування віруючих у нашій країні за переконання суперечать Кінцевому актові Гельсінкських угод, підписаних радянським урядом. Ми звертаємося до всіх християн світу, до Комітету прав людини ООН, організації Міжнародної Амністії, Світової Ради Церков з закликом виступити з протестом проти стосованих радянським урядом репресій до євангельських християн-баптистів, репресій, які набрали зокрема масового характеру після прийняття нової конституції СРСР.

Петро Вінс, член Української Гельсінкської групи.
Ніна Строката, член Української Гельсінкської групи.

Шевченківська Академія в Бріджпорті

У Бріджпорті, Конн., 16-го квітня ц. р. у залі української православної парохії при Йорк вул., заходо Відділу УККА відбулась святочна академія в честь Тараса Г. Шевченка. Починаючи програму місцевий український мішаний хор відспівав американський гімн і Шевченківський „Заповіт“, а голова Відділу УККА В. Пелешук відкрив академію.

Настроєвий реферат „Т. Шевченко наш дорогий в діаспорі“, опрацювала і виголосила Р. Гайда. Мішаний хор під диригентурою В. Климчука відспівав дві пісні: „Козака несут“, музика Леонтовича і „Кантата Шевченкові“, музика Стеценка. Гурток пластунок „Гуцулки“ під проводом Оксани Тромси відспівав дві ліричні пісні: „Летять качки“ і „Бандуристе Орле Сизий“. Описля слідувала інсценізація „Тарас Пастушок“, що її виконали учень і учениці місцевої української школи під дирекцією М. Чуботі. Відтак мішаний хор під диригентурою М. Заяця відспівав пісні: „Сонце захо-

Струнний ансамбль ОДУМ у Чикаго видав платівку

Філія ОДУМ-у в Чикаго в своїй праці приділяла велику увагу мистецьким одиницям. Для популяризації української пісні, музики та танців, між українцями і чужинцями, в 1959-му році створено діючий квартет, в 1963 році ансамбль бандуристів. Ці мистецькі одиниці-гості Філії, виступали на численних українських з'їздах, зустрічах, бенкетах, концертах та інших імпрезах та перед тисячами студентів по американських університетах та міжнародних виставках.

Про видання платівки з найкращими піснями та музикою у виконанні мистецьких одиниць ОДУМ-у Чикаго говорилось на багатьох засіданнях управ Філії у різні роки. Але керівники групи були тієї думки, що їхні одиниці ще не готові видати платівки. Деякі з мистецьких одиниць, як наприклад струнний оркестр, яка нараховувала коло 60 осіб, вже припинили своє існування. З краху виконавців струнного оркестру доповнено струнним ансамблем ОДУМ-у. На протязі років одні члени ансамблю відходили, а на їхнє місце приходили інші.

Від 1971 року струнним ансамблем ОДУМ-у керує Віктор Войтих, який є його членом з 1966 року. Цей ансамбль ОДУМ-у успішно виступав на різних українських імпрезах Чикаго та околицях і своєю грою захоплював різноманітну публіку в таких містах ЗСА і Канади: Луїзілі, Кентакі, Детройт, Мічиган; Спрінгфілд і Чикаго, Іллінойс; Давфін, пров. Манітоба; Торонто і Лондон, Онтаріо; та публіку на українських відпочинкових оселях „Україна“, „Верховина“, та „Союзівка“.

Цього року струнний ансамбль ОДУМ-у під керівництвом Віктора Войтихи видав свою першу довгочасну платівку, яка містить три в'язанки українських пісень („Поміж вітре на Вікраїну“, „Лем за мною заплачуть“, „Ой, ти хмелю ж, мій хмелю“, „Лучче було не любити“, „Ой забілили сніги“, „Ой, не гаразд заборожці“, „Ой, у лузі червона калина“, „Місяць на небі“, „Місяць лясний“, „Баламуте“, „Іхав козак на війноньку“, „Ой джигуне, джигуне“, „Ой ходила діва чина беріжком“, та танець), два марші, українську веселу шумку, „Верховино, ти світку наш і Шедрик Миколи Леонтовича.

З обидвох сторін кольорової обкладинки всімаються життєрадісні піснючки членів ансамблю зібрані в українській народній одязі, в якому вони завжди виступають, на тлі чудових краєвидів ботанічного парку Мортону.

Членами ансамблю є Петро Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

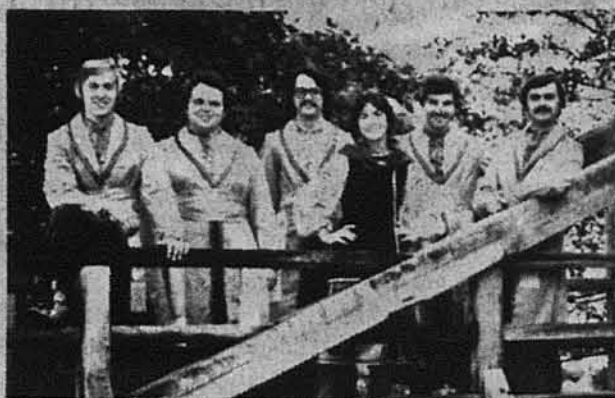
Веселі, бойові, життєрадісні українські мелодії у виконанні струнного ансамблю захоплює молоді, старших і не-українців, які можливо ніколи не чули української музики. Тому й не дивно, що цього року їх знову запросили виступати 4-го і 5-го серпня на річницю.

Добровільні датки і передплати проситься вислати на адресу:

„The Ukrainian Historian“
P.O. Box 312
Kent, Ohio 44240

„Український Історик“ — це єдиний український історичний журнал у світі. У 1978 році відзначено 15-річчя нашого історичного журналу. У зв'язку з цим переводиться одноразову збірку на Видавничий Фонд журналу для дальшої розбудови „Українського Історика“. Юнілейне число „Українського Історика“ за 1978 рік вже здає до друку. Передплата журналу на 1978 рік вноситься 17 дол.

Добровільні датки і передплати проситься вислати на адресу: „The Ukrainian Historian“ P.O. Box 312 Kent, Ohio 44240

Струнний ансамбль ОДУМ-у в Чикаго, (зліва): Петро Осійчук, Андрій Скиба, Володимир Мацкевич, Олена Сербу, Микола Семіто та Віктор Войтих, кер. ансамблю.

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

Віктор Осійчук (бас), Володимир Мацкевич (гітара), Віктор Войтих (перша мандолина), Олена Сербу і Микола Семіто (друга мандолина), та Андрій Скиба (мандолина).

The ODUM String Ensemble
3939 N. Ridgeway
Chicago, Illinois 60618

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНІОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ,
9-го ЧЕРВНЯ 1978 р.

НЬЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ. 371-й Відд. о год. 7-й веч. в залі УНДому в Ірвінгатоні. Проситься чл. вириняти залеглі вклади. — Стефанія Стеція, гол. Вол. Шпірка, заст. гол. Леся Назарук, кас. Ю. Баранюк, фін. секр.

НЕДІЛЯ,
11-го ЧЕРВНЯ 1978 р.

ЛУДЛОВ, Масс. Збори Т-ва ім. І. Франка, 253-й Відд. о год. 2-й по пол. в залі Укр. Кат. Церкви. На порядку: звіт делегата з 29-01 Конвенції УНС, затвердження злуки 68 Відд. з 253, вибір нового секретаря, бо дотеперішній відіграв на Флориді. — В. Фішак, секр.

ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Поступовий Клуб 70-й Відд. о год. 2:30 по пол. в залі УНДому при Окленд та Фліт ст. Проситься чл. прибути та виринати залеглі вклади. — Ст. Білик, предс., М. Шеремета, секр.

НЕДІЛЯ,
16-го ЛІПНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-й Відд. о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Роуд Іст. Проситься чл. взяти участь в зборах та виринати належні вклади. В місяці червні не буде зборів. — Стелла Говоска, Марія Ковальчук, Параска Дем'ян.

Книжки
ГУМОР І САТИРА

ВІРШІ ІРОНІЧНІ, САТИРИЧНІ І КОМІЧНІ	\$2.00
— Бабай	
ГРИЦЬ ЗОЗУЛЯ — Едвард Козак	8.00
ЕМИГРАЦІЯ В ПОХОДІ — Степан Вусатий	2.00
ПЛЯМКИ НА ПІДБІВНІ — Гриць Мотика	2.00
ПРОТИ ШЕРСТИ — Іван Есентуальний	2.00
САТИРИ — Іван Есентуальний	3.00
СВЯТО НА ОСЕЛІ — Богдан Нижанківський	5.00
СЕНТИМЕНТАЛЬНА УКРАЇНА — Микола М. Палій	3.00
СМІХОЛІНА — Богдан Крбков	2.00
У КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ — Панько Незабудко	3.00
ХОЛМСЬКІ УСМІШКИ — Панько Незабудко	3.00
ЩОДЕННИК НАЦІОНАЛЬНОГО ГЕРОЯ СЕЛПКА ДАВОЧКИ	3.00

Масо багато інших книжок, зокрема великий вибір дитячої літератури. Каталог висламо безплатно. Пересилку книжок оплачуємо самі. Книгарня 25-30 проц. опусту. Замовлення враз з належністю слати на адресу:

UKRAINSKA KNYHARNIA
14340 Bernice, Warren, Mich. 48091, U.S.A.

ВАКАЦІЇ

ДО ВІНАЙМУ В ARTEMIS ART's
п'ять кімнатних мешкань, з приватними лазнями і кухнями, два бльки до моря, в у місяці червні і окремі кімнати з уживанням кухні і дуалі, за половинну ціну. Відкриті від 29-го травня — „Memorial Day“.

По інформації звертатися:
MRS. ARTEMIS NIKOROVICH
212 E. Crocus Road, Wildwood Crest, N.J. 08260
Phone: (609) 729-5814

ARKA Company
48 East 7th St.
Tel. GB 8-3550, New York, 10003
АРКА в НЕДІЛЮ буде ЗАКРИТА в місцях — червні, липні і серпні.

Найкраще місце на прийняття, бенкетів, ім'янин, християн, товариських зустрічей, поминальних і на всі нагоди —

HOLIDAY INN of Somerville

US Route 22 (E. Bound)
BRIDGEWATER, N.J. 08807
• Тел. (201) 526-9500, а український мови 201-526-1888
• Власник українців та під українським зарядом.

ПАМ'ЯТНИКИ

з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Бавид Бруку і св. Духа — відома соціальна фірма

K. M. KARDOVICH
CONSTANTINE M. KARDOVICH

CYPRESS HILLS MONUMENTS

800 Jamaica Avenue
Brooklyn, N.Y. 11208
Tel. (212) AP 7-2332

HELP WANTED — MALE

ПОТРІБНО СУПЕРВІЗОРА при праці шкільних виробів, головний при виробі валізок, побажаний з деяким досвідом в тій ділянці.
(201